

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 199.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939126544/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Tredie Capitel

Viis mig den Urt ved Lethes skumle Bred,
Der gjemmer Giften, smertelig – men sikker!
»Væringeme.« –

Men naar der skrives saa paa Jord,
Da er der Fryd i Englechor.
»Kong Svend og Bishop Vilhelm.«

Tyra laae dødbleg paa Sengen med lukkede Øine, og den ene Haand, der var krampagtigt sammenknuget, fast trykket mod Panden. Minona nærmmede sig ængsteligt og knælede ned foran hende, idet hun først sagte, men høiere og høiere alt som Angsten voxede, kaldte hende ved Navn. »Hun er død!« udbrod hun tilsidst fortvivler. Men Tyra var kun afnægtig efter et Krampetilfælde, og slog i døtsamme Øinene op med et forvildet Blik: »Hvem sagde at jeg var død!« raabte hun heftigt. »O, det er ikke sandt – alt – alt er Løgn og Bedrag – det sidste som det første! Jeg følte mine Øine, mit Hjerter briste – jeg sank ned i den sorte Nat – og nu vaagner jeg, som efter en Søvn! Livet er fuldt af Bedrag, men ingen Løgn kan dog lignes ved den – ingen Skuffelse martre som den – at Døden er en Søvn! – Sluk Lyset paa Himlen – jeg vil aldrig see det mere! jeg vil blinde mine Øine, min Sjæl at ingen af de falske Straaler skal trænge derind! See ikke derop om Natten naar Stjernerne skinne som Engleøine! De vinke Sjælen saa kjærlighedsfuldt – den seer sig riig, den seer sig stærk i Guddomsglansen deroppe fra – og hvad er denne Salighed – en Løgn! Jeg gav Lyset mit Hjerter – og nu seer jeg at Lyset er den evige Falskheds Kilde!« – hun havde talt afbrudt i feberagtig Vildelse, og nu faldt hun udmattet tilbage, uden at have seet Minona. Pludselig reiste hun sig op i Sengen, og vedblev: »De spaaede mig det saa vist – men jeg vilde ikke tro dem! Jeg vil aldrig – aldrig mere – se noget! Jo Dø-

den vil jeg tro – jeg har kaldt den til Hjælp – den skal sikre mig mod mine Fjender – ende min Elendighed – tilintetgjørelse – Jeg kaldte – hvorfor tøver du? Kom Djævel! naar Englene staae i Løgnens Sold, skal du være min Herre og Gud, Jeg har hadet dig saa bittert – o, tilgiv! og forbarm dig over mig!» med disse Ord betragtede hun med stirrende Blik en lille Glasflaske, som hun havde skjult i Haanden. »Det skulde frelse mig – bringe Døden – o, jeg tænkte det nok – det var en Løgn! Nei!» vedblev hun idet hendes Legeme begyndte krampagtigt at skjælve. »Nei – det er endnu ikke forbi – den kommer – jeg havde nær sagt – Gud være lovet!» Og med en vild og skingrende Krampelatter sank hun tilbage i Sengen.

Minona havde grebet begge hendes Hænder, og vædede dem med sine Taarer, idet hun jamrende anraabte Gud om Hjælp. Endelig standsede det sidste Krampetilfælde; hun blev liggende ganske stille, syntes at lytte til Minonas Stemme med Bevægelse, og vendte langsomt Hovedet om imod hende. Bevidstheden vendte lidt efter lidt tilbage. »Stakkels kjære Minona – er du hos mig? Hvem har været saa ubarmhjertig at sende dig herhen?» sagde hun endelig med ubeskrivelig Ømhed. »O Tyrn – hvad har du gjort!» udbrodt Minona hulkende.

»Førdøm mig ikke! Du har lidt meget – men du veed ikke hvad det vil sige at overleve sin Tro! det var formeget – det var umuligt. Troer du at min Elskede er død? nei Minona – han lever – men Kjærligheden er død i hans Hjerter. Var han død, da vilde jeg græde som jeg græd over lille Johanne, og hvor mine Skatte var, der vilde mit Hjerter være. En saadan Sorg er sød, et saadant Savn er rigt paa Salighed – og dog kalde Menneskene det Kulde at man ikke jamrer trøstesløst ved den Grav der kun gjemmer det døde Legeme – men naar man mister den Elskedes Liv og Sjæl – seer at Kjærligheden ikke alene er død og borte, men at den aldrig var *saaledes*, som man troede – *sa* kalde de det Svaghed at fortvivle – Forbrydelse at dø! Jeg var jo tilintetgjort – min Tro, mit Haab, min Fortid og Fremtid var fortæret af en stærkere Gift, end den der nu brænder i mit Legeme! – – – Hvor finder jeg Kjærligheden igjen? Den er ikke i Himlen – den er ikke i Afgrunden – men *der* er Hvile – Glemsel – Død! Jeg kommer!» vedblev hun, paany i Vildelse. »Slip min Haand,